

наруши благоразумното си правило, той пò-напрѣдъ съ голѣма внимателность слухтеше и душеше за да улови какъвъ-годѣ признакъ за „умрѣло“ въ къшата, и само когато наблюденията му го успокоявахъ, буташе портата.

Защото, има ли пò-неприятно нѣщо за единъ докторъ, пò-глупаво положение, отколкото да се окуми въ домътъ на единъ свой боленъ, който има нужда вече отъ попъ, а не отъ докторъ? Послѣ, сърдититѣ погледи на домашнитѣ, прикрититѣ или явни натяквания и вайкания, винаги жестоко оскърбителни за доктора!

Въ случая Андрозовъ бѣше увѣренъ, че е караль Подѣлковото лѣкувание съ голѣмо внимание—Андрозовъ бѣше винаги внимателенъ къмъ богатитѣ болни — (Подѣлковъ бѣше богатъ), и ако е умрѣлъ тѣй внезапно, то е защото е билъ осжденъ да умре. „Ако има вѣкъ ще има и лѣкъ“.

Но както и да е, нему му бѣше много скверно и горния афоризмъ недостатъчно го примиряваше съ факта, (Подѣлковъ бѣше богатъ). По една неумолима асоциация на идеи, той си припомни сега пѣкъ случаи на сгрѣшаване или нерадения отъ негова страна, съ смъртотворни послѣдствия. И, въпрѣки нежеланието му, неприятни спомѣни се будяхъ, шатрахъ въ ума му; работи отдавна минали и забравени, сега въскрѣсвахъ въ поразителна ясность и реалность прѣдъ него. Той си припони, напрімѣръ, когато веднажъ, подиръ вечеря, при кафето си, една бѣдна сиромахкиня отъ тѣхната махла се втурна у него и съ уплашенъ гласъ го повика при злѣ болния си синъ. Това обезпокое-ние го ядоса и той попита грубо: — „Имашъ ли петъ лева?“ — „Единъ левъ само имамъ, майка!“ — „Нѣмашъ? Азъ не ходж!“ Сиромахкинята си